

не знаено до тогава въ Ломъ. На това испытание присъжтствували не само български граждани, но още и турци, евреи и др.

По случай на такива празнувания Пишурка съчинявалъ пѣсни, които напечатвалъ и разнасялъ изъ народа, за да го събужда и насърдчава къмъ наука.

По-сетнѣ учителъ Кръстѣо и тукъ билъ подгоненъ пѣкъ отъ турската власть, защото се страхували отъ неговото учене и отъ истинското просвѣщение на народа. Той се върнѣлъ пакъ въ Вратца за учителъ, гдѣто билъ посрѣщанъ съ неисканна радостъ. Не се минжло обаче много врѣме, когато нѣкои лоши турски чиновници били махнѣти и замѣнени съ по добри. Въ онова крайще настанжло по-мирно врѣме. Ломчане намѣрили сгоденъ случай и пакъ си повикали учителя отъ Вратца.

Тогава се намѣрилъ и цѣнилъ за учителъ въ Ломъ и другъ учителъ — Михалаки Поповъ, който не билъ толкова ученъ като Пишурка, но съ подмилкване привлѣкълъ повече отъ голѣмцитѣ на своя страна и взелъ да прави голѣми пакости на добрия учителъ. Пишурка си глѣдалъ отъ сърдце работата и не се отчайвалъ.

Скоро всички разбрали кой отъ двамата е истинския учителъ: Михалаки билъ напустѣнъ отъ всички и всичкитѣ проводили дѣцата си при Пишурка. Тогава той билъ около двадесетъ и рѣветъ годишенъ, избралъ си една мома отъ добъръ и похваленъ родъ и се оженилъ за нея. Пишурка почнѣлъ подиръ туй още повече да просвѣщава гражданетѣ си, като не само учелъ дѣцата, пѣлъ въ черква и съчинявалъ поучителни сказки и пѣсни, но отворилъ и наредилъ градско